

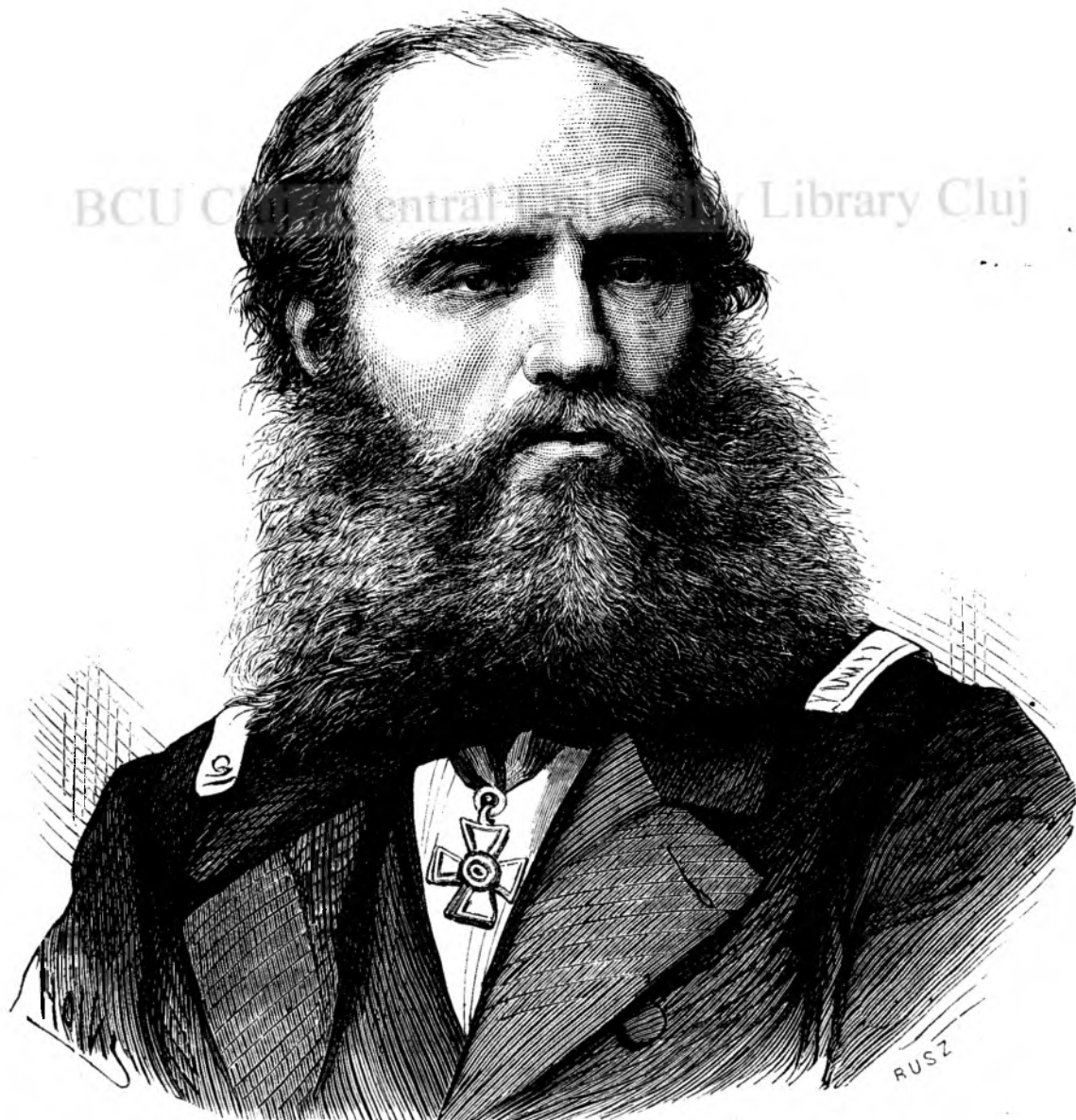
Pesta 11/23 aprile.

Va esî in fia-care domineca. | Redact.: strad'a Dunarei nr. 3.

Nr. 15.

Anulu VII, — 1871.

Pretiuu pe anu 10 fl., pentru Roman'a 2 galbeni.

Viceadmiralulu Tegethoff.

Sarutările.

Çandu vedi frundiile cadiendu si florile vescediendu,
Draga, nu te mai mirá, déca me gasosci plangându!
C'ale nóstre sarutári ce din buze moi resaru,
Ca si florile palescu, si ca frundiile disparu.

Nu-ti aduci aminte tu, câ 'ntr'o dalba dí de maiu,
Ne plimbamu de sub-su-ori prin verdéti'a unui plaiu,
Si-admirandu frumséti'a lui, darulu mandrei prima-
veri,
Cugetamu la junii ani, plini de farmecu si placeri.

Si siediendu lang'unu isvoru de 'nalti plopí incungiu-
ratu,
Ca doi tineri porumbasi ne 'nvetiamu la sarutatu;
Florile ni dau profumu, frundiile ni dau balsamu,
Tainicu ce-va ni sioptiau — dara noi ne sarutam.

Scii ce 'n taina ni-au sioptitu cele frundie, cele flori?
— „Ale vóstre sarutári nóue dragi ni sunt surori:
Cu noi asta-di ele nascu si cu noi voru inflori,
Dar ca noi intr'unu momentu tóte palide voru fi!“

I. Lapedatu.

Catastrofa.

— Novela istorica. —

(Fine.)

Dar candu fug'a erá mai mare, calulu E-
lenei se întórse d'odata si se indreptá catra o
cale care ducea delocu intr'o padure désa. A-
cést'a se intemplá cu atâta rapediune, încâtu
Ionu se simtí d'odata singuru, Elen'a nu mai
erá langa elu, Elen'a — disparu.

Ionu erá acum si mai uimitu. Ori in
catâru priviá, Elen'a nu erá. Elu credea acum,
câ acelu calaretiu erá unu angeru cu vócea si
tipulu Elenei, tramisu de Ddieu, ca sê-i anuntie
lui periclulu, tradarea....

Si abié sosí Ionu la óstea pedestra, delocu
se si convinse, de acestu periclu, de acésta
tradare:

Galea cu calarimea tóta, plecara steagurile,
redicara cusmele in sulitie, si trecura la ini-
micu.

Acestu actu revoltatoriu lu-desceptá pe
Ionu din marmurirea sa.

Ionu, cu pedestrasii sei, se aruncara ca
smeii a supra acestori infami. Resplat'a fu cran-
cena. Pan' la unulu, dinpreuna cu Galea, ca-
diura victime faptei loru rusínóse.

Apoi se continuá lupt'a cu inimizii adevé-
rati — cu turcii.

Moldovenii se luptau — moldovenesce.

Turcii de trei ori fura respinsi si invin-
gera erá ca sigura. Dar in momentul deci-
diatoriu ajunsera si tatarii. Ca selbatecii na-
valira a supra obositiloru ostasi moldoveni.

Inse óstea lui Ionu erá invingibila.

Mai urmara trei díle de lupte infiorátorie.
Sub loviturile mortale ale Moldoveniloru ca-
diura 60,000 de inimizii.

Turcii se 'nuimira de bravur'a romana si se
'ngrozira de perderea loru enorma. Deci ince-
pura a parlamentá.

Se formá unu tractatu de pace. Condiitiunile
erau fórté favorabile pentru Ionu, si ele se jo-
rara de ambele pârti de câte 7 ori.

Si-apoi Ionu, ca amicu, intrá in cortulu
turcescu.

Dar.... tractatulu de pace a fostu o — in-
sielare!.... juramintele depuse se calcara!...

In cortulu turcescu intimpiná Ionu mai
antâiu ochii resbunatori a lui — Cigal'a.

Erá unu momentu infioratoriu acest'a!....

Sangele i se redicá lui Ionu in capu ve-
diendu pe rapitorulu Elenei pe — Cigala.

Er acest'a, c'unu surisu draconicu, s'a-
runcá ca o hiena venitata a supra lui Ionu, i
'nfipse pumnariulu seu in anima, — si Ionu,
abié mai murmurandu unu blastemu infrico-
siatu, se cutrupí la peciórele lui.

— Hah! — strigá Cigala cu 'ndestulire
infernala. — Mi-am resbunatu!...

Apoi turcii si tatarii, incuragiati de mór-
tea lui Ionu, s'aruncara a supra Moldoveni-
loru lipsiti de conducatoriu.

O parte din ei scapara, o parte asemene
devenira victime a acestei insielári infame, ér
o parte fura prinsii, legati si dusi ca sclavi in
Turcia.

Stéu'a Moldovei cadiu, si o nópte intune-
cósá se intinse preste tíera.

Insielarea invinse eroismulu romanu.

Rivalulu apostatu si-a resbunatu!...

XI.

Elen'a.

In cele de pana ací contemplaramu scene
petrundiátorie.

Déca le-am percursu cu atentiune, amu
potutu observá câ tóte erau produse de —
amoru.

Passiunatululu amoru alu lui Cigala catra
Elen'a aduse nefericirea cea mai compatimi-
tória a supra acestei copile nenorocite.

Totu acestu amoru, impreunatu si cu ne-

fericitulu amoru alu lui Galea, trase catastrof'a infricosiata a supra lui Ionu voda.

Vedemu dara, câ amorulu câtu e de nefastu!

Dar.... elu si fericesce, câ-ci amorulu e unu adeveratu raiu candu se 'npreuna cu suflete nobile.... dar' e unu infernu inspaimentatoriu candu se 'nsociesce cu spirite depravate, — elu sdobesce anime, le corumpe si mai tare, aduce nefericirea la familie intregi... ba chiar si a supra unei natiuni, unei tieri....

Amu vediutu tôte aceste in cele de pana aci.

Si acum..... acum sê urmarimu ce se mai intemplase dupa catastrof'a infricosiata.

Sê ne rentorcemu deci acolo, de unde porniramu mai antâiu, — la Constantinopolu.

Erá o séra posomorita.

Cigala siedea la ferést'a castelului seu, — la aceea-si ferést'a la care lu-veduramu noi la inceputulu istoriôrei nôstre, candu priviá elu cu suprinde de bucuria la romanticulu calaretu Galea, care se oprì la pôrt'a sa, — si acum priviá la ceriulu, care se 'nnorá totu mai tare.

Nóptea se apropiá rapede.

Erá o nópte grea.

Totulu miscá si tremurá de furtun'a care crescea mereu.

Plói'a curá torentu, si in mfi de stropituri se isbiá de ferést'a la care siedea dinsulu.

Natur'a erá revoltata.

Cigala se uitá la acestu spectaculu alu naturei.

Si lu-cuprinse apoi si cugete grele de asemene natura: elu recugetá la Elen'a, recugetá si la Ionu.

Audiea din indepartare gemetulu Bosporului.

Elu se infiorà. I se parecia câ aude gemetele revoltátorie ale desonoratei Elene...

Si-audiea câte unu tîpetu, a cutarei pasere spariate. Si-atunci elu se 'ngroziá. I se parecia, câ aude tîpetulu desperatu alu Elenei ardiende....

Audiea apoi durduiture. Dupa ele urmau delocu fulgere si tresnete. Si elu tremurá. I se parecia, câ aude blastemulu ultimulu alu lui Ionu: „Ddiu te trasnéscá!“ si i se parecia, câ acestu blastemu acusi.... acusi se 'nplinesce....

Tremurandu, elu parasì ferést'a si pornì catra dormitoriulu seu, ca sê s'ascunda in patu, sê scape d'aceste recugetâri infricosiate.

Ajungandu la patu, aci tresarì cumplitu. In patulu seu diarì unu pruncu — mortu.

Elu se uitá lungu si 'ngrozitu la dinsulu; si prunculu i se parecia câ-i sémena, si elu se 'ngrozì si mai tare....

Elu pasì apoi catra usia. Voiá sê ese afara Dar.... elu sarì rapede indreptu, elu se 'nfiorà, perulu i se redicà in susu, voi sê strige, dar vócea lui i erá 'nnecata....

Innaintea usiei vediù o fantóma, redicandu a supra lui pumnarulu sangerosu care lu-infipse elu in Ionu....

Fantóm'a stá nemiscata si priviá a supra lui Cigala cu doi ochi falgeratori.

Din ce lu-priviá ea mai lungu, ochii lui din ce i se si turburau mai tare, elu priviá ca si unu nebunu, peciôrele i se clatinau, si resuflulu i se 'nnadusiea....

Inse fantóm'a fara miã lu-totu priviá.

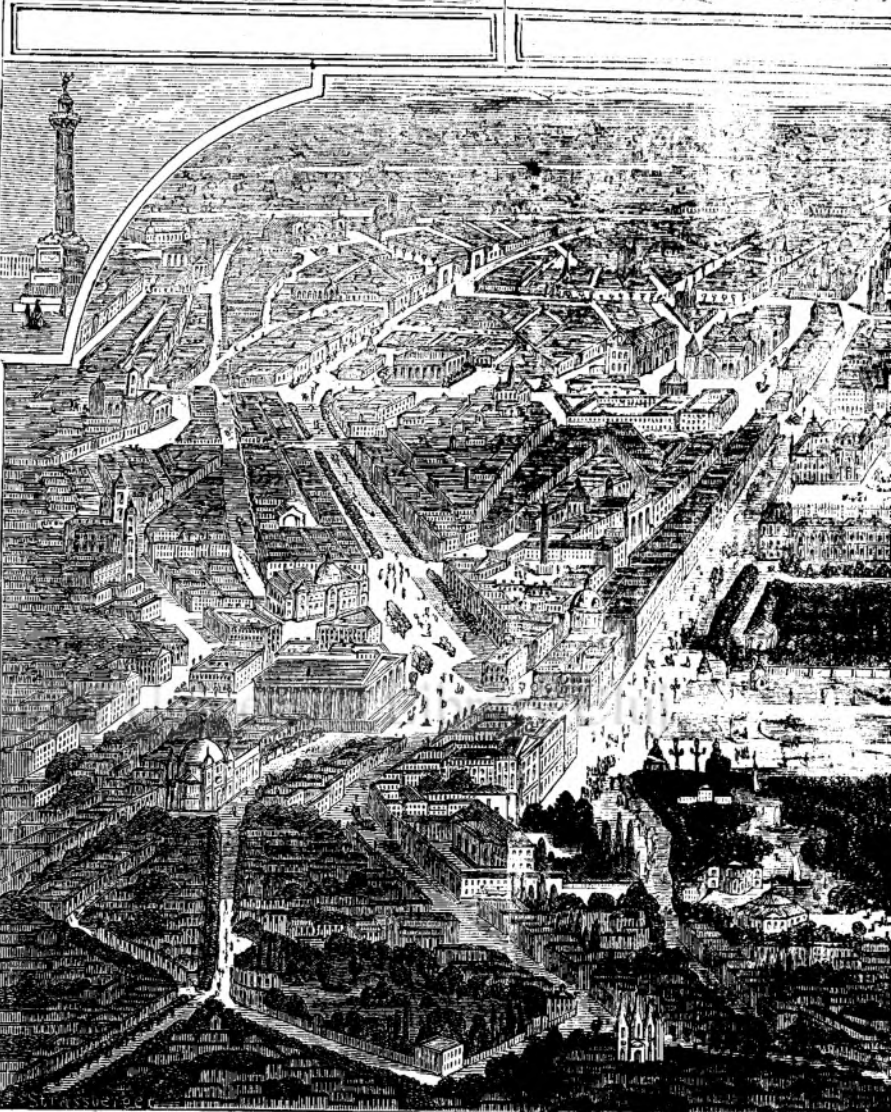
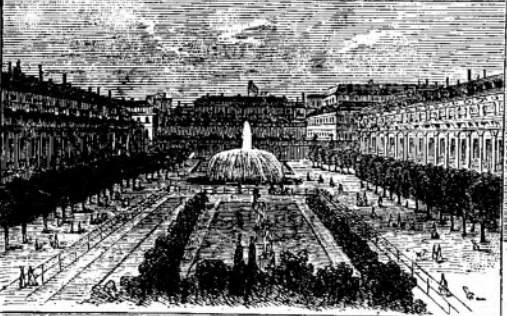
Unu vestmentu lungu si albu avea fantóm'a. Pe umeri portá o mantéua mare négra impaturata. Si faci'a?... Faci'a ei palida si uscata.... erá faci'a — Elenei.

Da.... fantóm'a erá Elen'a, pe care Cigala o credea — de arsa.

Da... erá ea, Elen'a. Pe serman'a amu vediut'o mai in urma disparendu in padurea désa de langa laculu Cahulu, dupa ce scapà mai nainte a dóu'a óra viéti'a lui Ionu. Fericea ei erá mare câ a potutu sê faca unu serviciu atâtu de mare acelu'a pe care lu-adorá atâtu de tare. Dar si fericea acést'a i durá scurtu. In urma audì si ea de capetulu luptei: de insielarea si asasinarea lui Ionu. Acést'a scire a fostu pentru dins'a cea mai crancena lovitura dintre tôte câte le-a suferitu pana acum. Se vediù acum cu totulu veduva de amorulu ei, atâtu de sublimu cum erá, si-acum dílele ei nu mai erau pentru dins'a decâtu suspine si lacrimi, ér lumea i erá unu cimiteriu de morminte. In Moldova n'o mai retienea nimicu. Ea plecà acolo, unde voi la inceputu sê plece, candu parasì pe tata-seu crudelu, — ea plecà la unchiulu seu in Constantinopolu. Acést'a erá Alesandru Apolzanu, fratele mamei Elenei, si erá unulu dintre cei mai avuti negutiatori. Elu primì pe Elen'a c'o bucuría nespusa, câ-ci n'avea dinsulu nici unu copil. Ea descoperì acestu unchiu bunu tôte suferintiele sale, si pe dinsulu intr'atât'a lu-petrunse, încâtu versá lacrimi de compatimire. Si si-aiçi, la unchiulu seu, persecutá sórtea vitrêga pe Elen'a:

Visurile ei din carcêrulu lui Cigala, cari o faceau atâtu de desperata, acele nu erau numai visuri... acele erau somnuri infricosiate produse de opiulu desfrenatului Cigala....

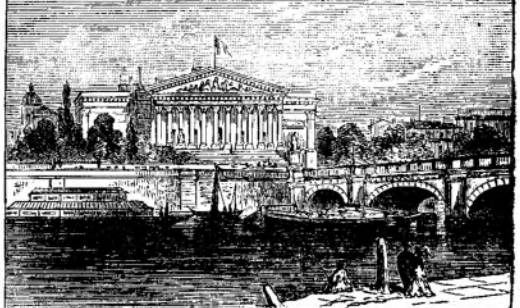
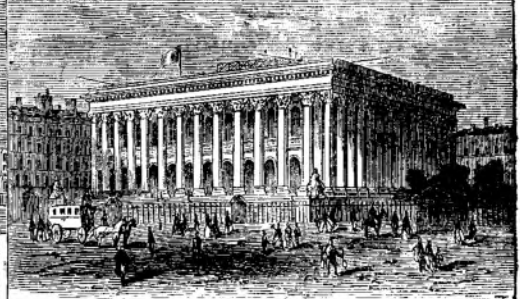
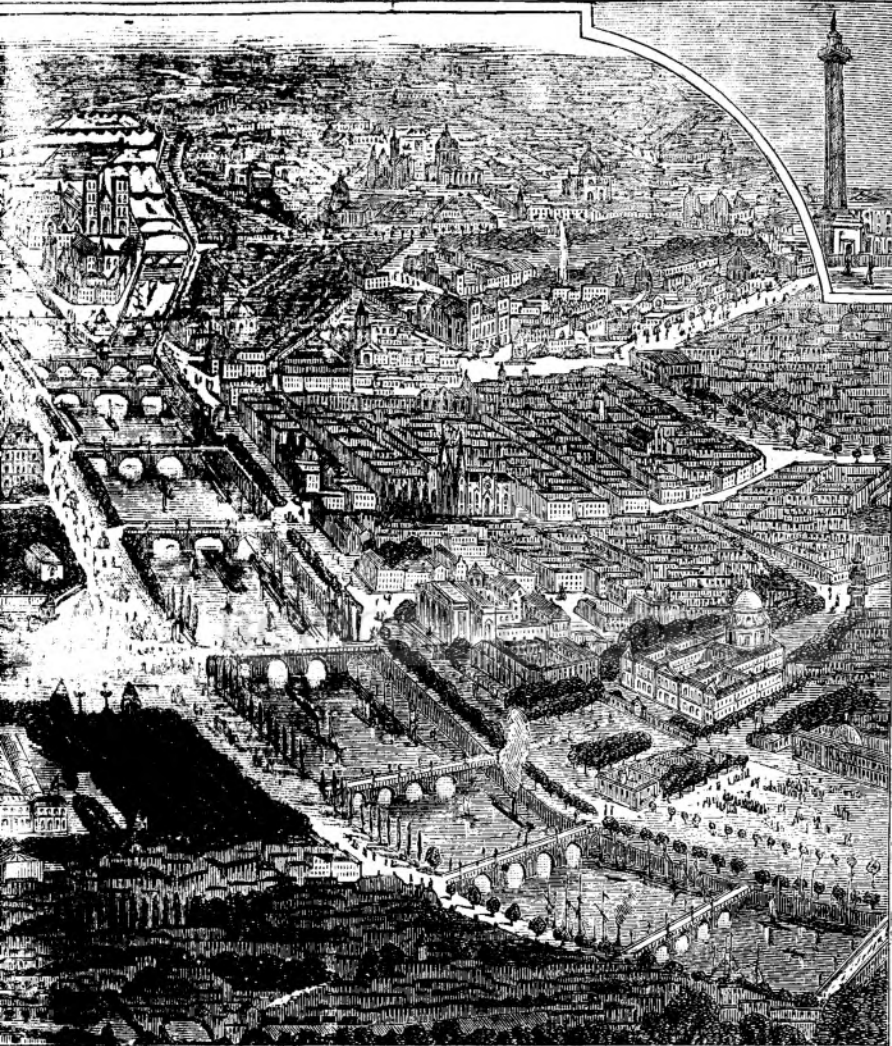
Ea, nefericit'a, nascù unu pruncu....

Mormentulu lui Napoleonu in biseric'a invalidiloru.
 Gradin'a din palais royale.
 Campii eliseici.
 Piatu'a Concordiei.
 Din padurea de Boulogne.

Biseric'a Notre-Dame.
 Column'a din Iuliu.
 Hotel Cluny.

Hotel de ville.
 Turnulu St. Iacobu.

Biseric'a Madelaine.
Palatul justitiei.

Scol'a militaria.
Column'a Vendome.
Gradin'a Tuillerieselor.

Biseric'a invalidiloru.
Burs'a.
Pantheonulu.
Palatul corpului legislativu.
Arculu de triumfu.

Dar ceriulu voì ca acestu pruncu sê nu traiésca. Elu morì abié fiindu d'o luna.

Acést'a a fostu pentru dins'a ultim'a lovitura a sortii. Pocalulu ei de suferintie se desiértà.

Vediendu unchiulu Elenei copilulu mortu, elu dîse:

— Ne vomu resbuná!...

Apoi dinsulu impartasî Elenei unu planu infricosiatu de resbunare a supra lui Cigala. Elena, careia i facù acest'a tóta viéti'a atátu de amara, nu potù sê nu se convoiésca. Apoi unchiulu ei reusîse a corunpe c'o suma mare de bani pe intendantulu lui Cigala. Acest'a apoi, conduse pe Elena, in aceea nópte viforósa, in dormitoriulu domnului seu.

Amu vediutu, câ planulu de resbunare a Elenei si-a unchiului seu, erá in adeveru cumplitu, si a reusîtu.

Elen'a, fantóm'a lui Cigalá, stá totu nemiscata, cu pumnariulu in mana, si priviá aspru si cu dispretiu la Cigala care tremurá ca vérg'a si din ce in ce si-iesea din firi....

Afara durduiá, fulgerá si tresniá cumplitu. Si natur'a intinse mana de ajutoriu Elenei ca sê-si resbune a supra desfranatului, tradatoriului si asasinului... Cigala erá cuprinsu d'o gróza fara sémenu, care i rapì mintea, — lu-facù nebunu....

Afara crescea viscolulu mereu.

Unu fulgeru puternicu luminà orisonulu ca diu'a, apoi delocu se facù ér intunerecu... si nebunitulu Cigal'a, cadiù ametîtu de gróza..

Elena, infiorata in sa-si, aruncà pumnariulu din mana, parasì dormitoriulu, si intendantulu lui Cigala care o asceptá intr'o chilia laterala, o conduse la strada, unde o asceptá unchiu-seu.

A dóua dî demanétia, servitorii inspaimentati aflara in dormituriu copilulu mortu, asiédiatu in patu, si pe Cigala, care erá nebunu.

Totu Constantinopolulu se surprinse de intemplarea acésta, tragica si misteriósa.

* * *

Elen'a erá acum la unchiulu seu bunu.

Ací nu i lipsiá nimica, si potea traí fericità.

Dar ea nu mai aflá fericire pe pamentu.

Ddiu in fine se 'ndurà de dins'a. Preste câte-va luni, sufletulu ei sborà la ceriu, unde erá si — Ionu.

Bunulu ei unchiu, in acarui bratie si-a datu sufletulu, o planse multu, si erá tristu.

Dar ea acum erá fericità. Ea, care :

„Ca o fantasma draga ce 'n vise lungi si rele
Trecandu printre morminte sioptise: am traitu!“
(Bolintineanu.)
Mihaiu Cirlea.

Despre flori.

Romanulu cu micu cu mare, tineru si betranu, barbata si femeia, june si juna, iubesc multu natur'a. I place a lucrá la campu. Si cum nu? candu cugeti, câ nici penelulu celoru mai geniali pictori n'au potutu reproduce natur'a cu tóte frumusetiele ei; ma nici câ voru poté face acésta, de si intieptiunea artistiloru poté espune ce se afla pe pamentu, piin colori poté imitá faci'a a totu corpului, — poté sê ni arete cum tóte sunt orenduite séu in disordine. — Ni infacisiéza curgerea apei si figurile ce forméza. — Inse nu se poté vedé cum aluneca ea ca sierpele luciosu pe langa tiermuri si preste petri, nu se aude murmurulu incetisioru linu si placutu, séu sgomotulu de la munte si infricosiatulu sunetu prin carele ni se areta cascadele. — Nu poté dá viéti'a, care plantele o au pe pamentu, si prin care diferéza de minerale, nu ni aréta cum se preface embrionulu in coltiu, acest'a in paiu, paiulu in truchinu; cum acest'a se inparte in ramuri, frundie; nu ni aréta viéti'a muguriloru, cum acestia din stadiulu dormitoriu prin sucu, esinti'a vietiei, se ingrósia, prindu a crepá, lepadandu cósi'a de a supra, face locu unoru frundie pe câtu de fragede pe atátu de inveselítorie prin colórea loru verde; séu in loculu loru iesu nesce flori, nu numai pré interesante prin diferitele fecie ce jóca de la resarirea pana la caderea loru, ci a carora midilocu tiene mierea dulce si nutritória séu prafurile folositórie albineloru lucrátorie. — Nici câ ni se poté infatîsiá ca in natura gamali'a séu boboculu subtîre ce se afla in urm'a floriloru cadiute si cum acésta pe dî ce merge schimba la colori si se preface, se maresce pana ce fruptulu — câ-ci acést'a e gamali'a desvoltata — si-a ajunsu cócerea lui deplina si asié contine sementia reproductiva si potere nutritória pentru ceialalti vietuitori.

Nu se poté depinge de ajunsu viéti'a, care de odata se aréta intre mîi si milióne de plante (foile si florile loru) si ast'a candu sórele resare. — Debalate de asprimea noptii ele par' câ tresaru, — ba unele chiaru se intorcu si sipléca florile si faci'a loru catra sóre din som-

nulu ametitoriu si ca animalulu prindu a se intinde, a se deschide ajungându sórele auríu cu radiele sale petrundictórie si incaldítórie, care descépta o miscare in plante si animale. — Nu se potu urmari de ajunsu multele si diferitele fecie, cari relatu si jóca bobulu de róua, carele ca unu globutiú de diamantu ingreunéza frundi'a si florile, si carele e necesariu pentru câ le adapa si li aduce revenéla; nu se póte aretá joculu milióneloru de plante si flori candu venturu bate, si asié le légana in tóte partile, inpotrivindu-se ele poteriei ce le amenintia; — nũ se póte espune, ca in natura lupt'a ce o supórta plantele contra evenimenteloru tempestátii; cum aceste resista si contréza viforiloru si esundáriloru infricosiate; — de si plantele, cari nu se potu miscá de la loculu loru sunt nesimtitórie, totu-si omului i vine dorere câ nu le póte ajutá candu ele se lupta si resista infricosiateloru torente de aeru si apa.

De si paserile si tóte cealalte animale se potu espune cu tóte caracteristiceloru, totu-si e fara potintia sê se auda mugitulú animaleloru candu le desparte de catra olalta; si a audí tanguirea mameloru candu se indepartéza ouii loru de la ele si bucurí'a candu se revedu: E cu nepotintia a aretá semnele, cari si le dau una alteia in timpulu dorerii séu a periclului. E cu nepotintia a espune diferitele gesticulatiuni ce desvólta animalele de paduri, sprintenile vietuitórie a muntiloru. Nu se potu depinge cantecele pré melodióse si sonóre si pré placute ale paseriloru. Nu se póte aretá ingrigirea puiloru si aperarea loru de periclu de catra parinti. Cu unu cuventu natur'a, care de la inceputulu ei a fostu cantata si depinsa in mii de moduri, natur'a dîcu, va dá cele mai sublime inspiratiuni poetiloru si pictoriloru si ast'a in totu timpulu, câtu lumea va stá.

Éta motive destule ca omulu sê admire, sê urmaréscu si studieze asta viétia in viétia; — motive destule ca omulu sê se ocupe a descoperí tóte in natura, cari i áducu bucurí'a, multiamire si i sunt necesarie; motive destule ca Romanulu si-a alesu asta parte. Motive destule ca si frumseti'a sê se desfeteze in frumsetia, motive destule si nu mai pucinu poternice, cari facu ca femei'a romana, pe langa tóte si nenumeratele preocupatiuni in casa, nu póte ca sê nu se gandéscu a-si tiené celu pucinu o gradinutia — fia acésta de legume — inse instrutiata (inpenata) cu flori, cari fia câtu de pucine — dar nu potu sê lipsésca.

Sê marturisimu, câ in ambele privintie atátu in cultur'a de legume, câtu si de flori, ar

fi multe de facutu. Ma sunt tienuturi si tieri intregi, in cari numai aceia ce negutiatorescu — gradinariu de specialitate — se ocupa cu crescerea si producerea de legume, ér bietulu tieranu n'are in gradin'a sa nici o cépa, de si câtu e de buna cu lardu séu slanina, in dîle de postu cu pane; ér pentru bucataría e necesaria; n'are nici o cépa, cu tóte câ are unde sê o semene, inse i lipsesce indemnulu si esemplele.

Sunt éra tienuturi in cari femei'a romana intretiene o gradina, cu care nu i ar fi rusîne ori si caruia gradinariu; legumele nu numai sunt in abundantia, dara de calitate rara.

Precum am dîsu lipsescu straturile de legume nutritórie si folositórie in multe tienuturi, inse fara o gradinutia séu celu pucinu fara câte-va óle de flori, pucine case, ba chiar bordee romane vei gasí, si in aceste locuintie necorespondictórie si nedemne pentru omu, (cari cu ajutoriulu lui Ddieu se voru preface cu timpulu in case sanetóse, luminóse si spacióse) in bordee adeca vedi la gaurile mici si strimte, cari suplinescu ferestrele, flori de diferite soiuri, si aceste insetate de aeru si lumina de ajunsu mai câ patrundu giamulu cautandu a cólea eleminte cari li dau viétia. li áducu nutrementu si le desvólta.

Romanulu in genere si secsulu frumosu in specia, iubesce florile, si óre care ar fi acel'a, carele ar poté remané indiferentu vediendu aceste plante, cari cu diferitele si pompósele loru colori desfetéza ochiulu, prin mirosulu loru placutu iritéza organele omului, — multe din aste plante se intrebuintiéza cu bunu folosu in casa, in medicina s. a.; contienu reser-vóre de dulcétia din cari culegu albinele mierea si cari servescu si altoru insecte de nutrementu. — Ce aspectu minunatu dau ele gradineloru si caseloru nóstre prin verdéti'a loru cea vía, prin multele loru facie, ce aeru placutu si plinu de aroma! Prin urmare e lucru firescu, câ femei'a romana arét'a atát'a iubire, e ingrigita si face tóte câte scie in cultur'a, crescerea si imultírea floriloru.

Nu am de cugetu a face o descriere despre flori, dintre cari mare parte nu le cunoscú, pentru câ nu e specialitatea mea, nici câ mi-a fostu data a me ocupá multu cu ele, de si de alta parte nu potu negá câ me cuprinde unu ce veselitoriu, me bucuru candu vedu care-va gradina de flori frumóse si mi-placu buchetele bogate, cositiele cu boboci inpenate (instrutiata.)

(Va urmá.)

Ionu Chitu.

S A E O N U

Conversare cu cetitóriile.

— Despre amóre. —

Ce sê fia amórea? Anevoia se pôte spune prin cuvinte. Amórea e unu simtiementu viu alu animei; simtiemintele inse nu se potu constringe in figure, nici nu se potu esprime prin cuvinte. Amórea numai catra amóre se pôte impartasî si numai prin amóre; numai acolo se pôte pricepe, unde se consimte. In amóre sunt concentrate tôte poterile sufletului, tôte cugetele, simtiemintele si dorintiele omului.

Este de totu greu pentru acel'a care descrie amórea, de óra-ce elu e silitu a-si descoperi cele mai afunde secrete ale vietiei sale.

De iubesc cine-va intr'adeveru: atuncea sufletulu lui e cu multu mai miscatu si mai plinu, decâtu ca aceea ce elu simte sê o póta preface intr'o figura impartasítoria si nu pôte alt'a sê esprime decâtu: câ iubesc; ér cine nu iubesc mai multu, cu atât'a mai pucinu e in stare sê spuna ce-i amórea si nici nu pôte sê cugete la acelu objectu; câ-ci numai simpl'a aducere aminte de amóre i redescépta in sufletulu lui ori ran'a unei nefericiri mari, ori remuscarea pentru o crima négra. Din anim'a unui asié individu sunt sterse tablourile cele vesele si delicate ale amórei pentru totu-de-una, cari odinóra i indulciseru tóta viét'a.

Ore pentru cine sê fia acésta descriere despre amóre: de óra-ce care n'a iubitul nici odata nu o va pricepe. Pentru unulu ca acel'a sunt aceste cuyinte ca semnele misterieloru pentru cei neintrodusi. Era cine singuru iubesc, se pare a nu avé necesitate de ea. Elu posede mai multu decâtu i se pôte oferí prin cuvinte. Totu-si presupunu câ va fi de folosu a-i face pe cei d'antâiu atenti a supra trasureloru intunecóse ale naturei; éra acestoru din urma a li dá unu semnu, prin care sê-si póta lamuri internulu propriu.

Amórea se aréta mai antâiu ca necesitate a posiede si avé langa sine o fiintia de genu contrariu. In amóre individualitatea se simte fórte seraca; ea doresce a se relucí in altulu, a se inavuti prin altulu si a se primi de altulu.

Amórea díce: Tu esti pentru mine totu, tu esti viét'a mea; pentru mine — afara de tine — tóta lumea nu insemnéza nimic, pentru câ eu numai prin tine vreu sê o gustedi, de la tine voiescu a primi tôte bucuriile ei.

Numai fiintie ratiunabile si simtibile sunt apte pentru amóre. Unde are sê renasca amórea, trebuie sê se imparechiedie simtiemintele si reflexiunile. Amórea doresce a vietui in privirea celui iubit; ea inse nu-i numai ochiu, ci si anima.

Din anima pasiesce amórea mai antâiu in ochi, séu anim'a redica mai antâiu aceea ce a fostu bucuria liniscita, la deliciulu amórei.

Anim'a imbéta privirea contemplandu fiinti'a iubita, si fiindu câ acést'a e imparechiata cu anim'a mea: nu mi se ursesce a o privi neintrerupt; si fiindu câ dorescu ne'ncetatu a-mi se tiese esistinti'a mea cu a sa: me fericesce apropiarea sa.

Nici o amóre nu pôte esiste fara iubire reciproca.

Amórea fara iubire reciproca se consuma in dorinti'a fierbinte dorerósa. Nu e destulu câ iubitulu dá totu amantei sale, ce amant'a pôte sê accepte din amóre; elu trebuie sê-i deie din propri'a sa amóre; elu trebuie sê deie, pentru câ si elu doresce a primi, si pentru câ dorinti'a de primire i face deliciu spre dare. Darea lui trebuie sê contiena acea cugetare: „Tie-ti apartiene anim'a mea.“

Celu-ce poftesce sê posiedia amant'a sa, — fara d'a se interesá déca si anim'a ei inca i apartiene, — acel'a abuna séma nu cunosce amórea adevérata. Simtialitatea ori vanitatea si-a ajunsu si aflu victim'a, pe care a doritu-o.

In amóre se impreuna animele spre esistintia si fericire comuna. Darea si primirea amórei este numai spresiunea nisuintiei: de a fi numai unulu, care nici odata nu pôte a se finí; este numai o desdaunare pentru aceea, ce face cu nepotintia individualitatea si independinti'a natureloru.

Amórea nu pasiesce mai nainte in drepturile sale, pana candu mai antâiu nu s'a cunoscutu, iubit, si pana candu n'au incheiatu legatur'a animelor. Espresiunea: „eu sum a ta si tu esti a mea;“ nu e destulu sê se díca din gura in gura; ea trebuie sê resune din intimulu sufletului; trebuie sê fia convingere solida, unu simtiementu viu déca este vorba de amórc in totu cuprinsulu cuventului. In amóre adevérata inse domnesce indestulire si deliciu. Nisuinti'a amórei nici odata nu pôte incetá, pentru câ scopulu ei e neajunsu; e nemarginitu dupa ce se nisuieste anim'a respective amórea; nici unu momentu nu o pôte cuprinde si momintele gustárii celei mai inalte sunt numai nescie copie de fantasía.

Asié dara si amórea reciproca inca nu-i fara nisuintia, ci este insoțita de consunantia, gustare si fapta.

Amórea e consunantia si se numosce inclinare.

Unde sunt inclinate animele catra olalta, acolo domnesce necesitatea a traí pentru totu-de-una un'a pentru alt'a si a se avé si a-si apartiené pe viét'a; acolo domnesce simtiementulu, câ ei si-sunt absolutu necesarii; si usanti'a de a nu se contemplá altcum decâtu in unirea cea mai intima. Amantii se cérea pretotindenea, si de si relatiunile câte odata i despartu de catra olalta, totu-si spiritualminte romanu uniti si neintreruptu dorescu a se impartasî unulu altuia si a face ceva unulu pentru altulu.

Amórea e gustarea cea mai inalta si curata, care numai pôte sê existe afara de simtiementulu religiosu. Amantulu e pré ferice prin ori si ce-i dá persón'a amata; e ferice de írumséti'a corpului oi; e ferice de fia-care trasura atingatória a caracterului oi; de ori care simtiementu descoperitu. Elu se tiene ferice prin aparatiunea amorului seu propriu; prin ori si care ocaziune, candu pôte face ceva spre binele amantei sale.

Elu e ferice deosebi prin nobilitatea spiritului, prin simtiementulu unirii. Acost'a e simtiementulu ne-

explicabilu alu animei deschise si desfiintiate, — a egoismului invinsu si derimatu. Acest'a e deliciulu amórei.

Amórea e fapta, pentru cá iubitul se tiene de persón'a amata, si se simte ferice, déca póte întreprinde ceva unulu pentru altulu. Amórea nici odata nu va obosi de a voghiá a supra iubitului, de a examiná totu ce lu-imbucura séu intristédia, de a-i descoperi dorinticle sale, de a-i ajutá in lipsele si inmúlti placorile sale. Amórea tóte acestea le face cu celu mai mare devotamentu; nu se sparia de nici o ostenála ori abnegatiune. Cutédia la tóte, suferé totu si e constáta intru tóte.

Lucrurile cele pátide ale animi sunt cu multu mai admirabile decâtu victoriile cele mai stralucite ale curagiului, decâtu oporele cele mai glorióse ale ambitiunii.

Amórea e resoluta si in stare a face tóte, numai un'a nu: a abdíce de persón'a amata.

Nici atuncea nu, candu de la aceea ar aterná pacea amantului? Ce întrebare!... Cum se póte pretinde acolo unde existe amóre adevérata? unde se afla pace mai de doritu, decâtu in amóre? Care nelinisece se póte asemená cu a animelor despartite. Amórea reciproca se fericesce prin sine in sa-si.

Amórea fara iubire reciproca abdíce de sine in sa-si; pentru cá aici nu-i cu potintia nici o deplinitate.

Cei-ce se iubescu intr'adeveru in unele împrejurári se potu amagi, inse dupa aceea cu abunaséma li pare reu de ratacirea lor.

Amóre se poate deosebi in dóne moduri, si adoca delicata, ori in amóre delicata, — dar amóre se aiba de basa pe amóre delicata, de cumva voimu sé o numimu amóre adevérata.

Amórea delicata e pacifica si devotata; ea traiesce fara sunetu in persón'a amata; ea nu cunósce simtiemintele cele sgduitórie; ea intru tóte remane asemenea si duréza pana in mormentu; in pregiurulu ei infloresce unu paradisu de frumsetia si tinoretie.

Amórea infocata, de a fostu de felulu adevératu, se întórce la cea delicata, in care cu incetulu de totu se contopesce.

Delicatéti'a este voluptatea cea dieicsca a amórei.

Chiar cuventulu amóre insemnédia delicatéti'a simtiemintului si a portárii.

Nici o amóre adevérata nu póte esiste fara delicatétia.

Amórea are siese perióde in cari se desvólta, si cari se potu considerá de atâte mominte caracteristice; si a nume: Necesitatea de a fi langa o fiintia intru tóte asemenea, careia sé se póta predá cu devotamentu; aflarea si recunóscerea; nisuinti'a spre unire; singura unirea in amóre reciproca; placerea cu inclinatiunea si grigi'a cea iubita ce o insotiesce; si dorinti'a cea ferbinte nefinita.

Nu in totu loculu si-ajunge amórea puritatea si deplinitatea acésta ideala.

Nu la toti amantii se afla simpathi'a temperamentului atátu de mare, ca in tóta privinti'a sé se póta uni.

Nu e destulu la amóre, ca sé se pretiúiesca unulu

pe altulu, séu sé se sirguiesca a se ferici unulu pe altulu; pentru cá aceea póte fi o simpla placere, care se basédia pe calitáti eminente, unde inse remani indiferentu déca anim'a amatei ti-apartiene ori ba! Amórea doresce a fi deplinu convinsa, cá ceea ce primesce i-se ofere din anima, si ceea ce ea in sa-si dá se primesce cu tóta anim'a.

Se afla fiintie, cu cari simpatizámu intr'unu gradu inaltu prin asemenarea modului de cugetare, prin convingere si macesime, prin vr'unu scopu comunu, séu prin apropiarea lor de noi, cari tóte facu o relatiune in care ne aflámu bine si luámu unu interresu fórté viu la destinulu lor, si dorimu a participá la inmúltirea fericii si la impucinarea suferintielor lor; inse nici acésta relatiune nu-i amóre, ci numai o simpatia mare inlesnita de impregiurári casuale.

In acésta relatiune ne interesámu unulu de altulu, inse nu anim'a de anima. Esterioriulu — nu anim'a — ne atrage catra olalta; de altmintrelea cu timpu acésta relatiune póte deveni amóre, de cumva se desvólta in ea afinitate spirituala.

Chiar asié stámu si cu necesitatea de a ne impartasi unulu altuia; care este radecin'a amorului. Pe noi ne impinge internulu a cautá o fiintia amabila, careia sé ni descoperimu miscárele sufletului nostru. De multe ori aflámu mai multu de cátu cercámu; aflámu o fiintia, careia nu numai cugetele, simtiemintele nóstre, ci pe noi in si-ne ne incredintiámu. Din atare apropiare reciproca se nascu intre noi relatiunile amórei.

Dorinti'a linisecei casnice, a traí intr'unu cercu micu, departe de lume, nu se póte numi amóre. Amórea nu e indestulita cu atát'a; si numai eventualitáti potemu atribuí déca acésta relatiune devine amóre. In cele mai multe casatorie — cari le numimu mai ferice — nu se poftesce mai multu. Traiescu la olalta, manca, béu, au prunci, vorbescu, de este despre ce, se ingrivescu de binele lor comunu, se consóla in suferintie, devinu betrani si trecu din lume. Pentru cei mai multi ómeni nu se poftesce altu ceva, si ar fi o mare fericie, candu din casatoriele din asta lume celu pucinu a trei-diecea parte s'ar incheiá si fini in intielulu susu dísu.

Nici gustulu, care lu-avemu catra olalta nu se póte numi amóre. Acest'a in genere nu-i altu ceva decâtu iritamentu simtiualu, o placere fugitiva, care e produsa de prim'a impresiune, in care jóca rolu nesce trasure singulare femeiesci naturale ori spirituale, o fiintia agera ori blanda, o forma voluptuósa, unu ochiu infocatu ori languedu, gratia ori placere, naivitate ori spiritu ageru, — cari calitáti se afla deosebi in sec-sulu femenu.

Cu gustulu nu potemu ajunge pana acolo, incátu sé se probedie necesitatea séu armoni'a animelor, pentru cá cu multu mai înainte devine totu fórté naturalu, de nu chiar desgustuosu.

Pré cu graba iese din nimbu fiinti'a aceea dieicsca misterioasa si devine o moritória simpla; séu apare inaintea nóstra unu objectu nou, — care ni lingusiesce mai tare gustulu, — si prin care apoi delaturámu pe celu vechiu.

Amórea nu vine din afara in omu. Ce nu se renasce din internulu omului, nu se póte numi amóre. Anim'a treube sé redescopte si nutrésca dorinti'a fierbinte a amórei, sé-si cunósca objectulu iubitu si sé-i se supuna cu consacratiune.

Amórea e eterna ca anim'a, nemoritória ca con-

sciinti'a. Celu-ce a iubitu odata cu adeveratu, acel'a nu mai pôte iubi mai multu.

Ne potemu deprinde cu mîi de ómeni, inse a iubi numai pe unulu, — si pe acel'a apoi in eternu.

Amórea nu se sfirsiesce nici odata. Animele cari simtiescu câ-su create un'a pentru alt'a nu incéta nici odata a bate. Dóue fiintie, cari au recunoscutu, câ in ele esiste numai o viétia, câ pentru ele este numai o fericire, numai o cugetare, lucrare si nisuintia, câ numai prin impreunarea esistintiei loru sunt complete: nici decum nu se despartiescu de olalta. I poteti departá; inse ei voru simtî in eternu câ-si apartienu unulu altuia; voru simtî cu atátu mai viu, voru fi in cugetu cu atátu mai strinsu impreunati, cu câtu vi-ti dá ostenála mai multa a-i despartî.

Se díce in scriptura: câ ce a impreunatu Ddiéu, man'a omenésca sê nu o desparta!!

Amórea e fidela pana in mormentu. Óre si amórea insielata? Vai! ce pecatu, câ pe acestu pamentu sunt si atari casuri, unde plange amórea insielata.

Celu-ce are numai celu mai micu simtiu despre acelu deliciu, despre acea inclinatiune si dorintia fierbinte a amórei: nu pôte sê insiele o anima iubitoria. Celu-ce mai are ceva sacru pe pamentu, sê fia óre in stare a profaná santitatea cea mai mare? Nu, nu! nu se pôte!... Numai aviditatea brutala e in stare a fi perfida; pentru aceea vai de acea anima, care considera aviditatea de amóre, si i-se inclina ei cu amóre!

Nici chiar amórea insielata nu se pôte sterge din anima, si dins'a lasa dupa sine urme adance, cari marturisescu in gur'a mare: ce a miscatu acea anima órecandu. Amórea insielata si-jelesce dílele sale in retragere si nu incéta a cugetá la celu perfidu; la fia-care scire despre elu i palpita anim'a cu temere si se nutresce de unic'a sperantia; câ dóra se va aflá fara vina; cu brutiale deschise l'ar primí candu s'ar rentórce purificatu si ar uitá tóte pentru rentór-cerea lui.

Stefanu Galea.

OE E NOU?

* * (Teatru natiunalu.) Comitétulu Societáti pentru fondu de teatru natiunalu va tiené siedinti'a sa lunaria domineca in 23 aprile, dupa miédia-di la patru óre si jumetate la dlu Alesandru Mocioni.

* * (Vice-admiralulu Tegetthoff) a moritu. In dinsulu imperiulu austriacu a pierdutu pe celu mai ingeniosu marinariu ce a avutu candu-va. Victori'a de la Lissa din 1866, (la care a contribuitu multu si eroic'a apere a eroului nostru d. br. Ursu,) prin caré elu a nimicitu flot'a italiana, i va sustiené numele pentru totu-de-una. Tegetthoff fu nascutu la Marburg in Stiri'a la anulu 1827, si a moritu in 7 aprile ancurinte. Noi ne inchinámu genialitáti ori unde o aflám, si ne simtím detori a-i aduce tributulu recunoscintiei nóstre. Acest'a fu motivulu, care ne-a indemnatu sê publicámu in fruntea nrului presinte portretulu lui Tegetthoff. E de prisosu sê facemu atentu pe on. nostru publicu, câ acestu portretu e unu capude-opera alu xilografiei.

* * (De la Satu-mare) primimu scirea, câ comitetulu constituitu pentru primirea óspetiloru, cari voru

a participá la adunarea generala a Societáti pentru fondu de teatru natiunalu — luera cu diligintia spre a poté procurá óspetiloru tóte comoditátiile posibile. Aflámu cu placere, câ intrég'a nóstra inteligintia din comitatulu Satu-mare a imbratisiatu acésta cauza cu tóta caldur'a, — voidu a dovedi confratiloru ce voru acurge din departare, câ si in acestu comitatu s'a desceptatu spiritulu natiunalu. Dorimu din tóta anim'a, ca la acésta serbare sê participe câtu mai multi Romani.

* * (Din Oradea-mare) primiramu o scire, care va intristá de siguru pe toti cei ce se intereséza de inaintarea culturai nóstre natióne. Zeósulu mecenate si parinte-adeveratu alu tinerimei romane, canoniculu si rectorulu seminariulu Ioanu Popu a rapátu la 17 aprile in etate de 56 ani. Toti câti au cunoscutu pe acestu barbatu binemeritatu de natióne, (a carui portretu s'a publicatu deja in „Familia“) voru scî sê apretiuésca si perderea causata, prin mórtca sa. Numele lui va remané in eternu imprimatu in suvenirea a sute tineri romani, educati sub ingrigirea sa parintésca. Sê-i dícemu dara cu totii: Fia-i tierin'a usióra si memori'a binecuventata!

* * (Mórtca canonicului Ioanu Popu) din Oradea-mare, care — precum se scfe — fu si rectorulu seminariulu domesticu de acolo, numai decátu escita intre-barea, câ cine va fi acuma rectorulu acelu institutu, care esceléza intre tóte institutele romanesci de educatiune? Déca parintele episcopu prin inalt'a sa intieptiune, ce lu-caracteriséza, va numí aice vr'unu canonicu, va dá prin asta seminariulu o lovitura profunda, câ-ci — o s. unemu verde — intre toti canonic. S. sale nu existe nici unulu capabilu de a deveni asemenea institutu. Dar e vr'unu rectoru intre cei necompetinti, candu acelu institutu se afla unu individuu, decórea clerulu romanu, carele intre toti bisericianii din Oradea-mare uniculu a datu probe despre capacitatea sa in privintia acést'a. Acest'a e fostulu vice-rectoru de pan'a-cuma, dlu Iustimu Popffu. Prin acésta numire S. sa ar dá o adeverata espresiune opiniunii publice.

⊙ (Poetulu Bolintineanu.) Cu cea mai adanca dorere reproducemu din „Trompet'a Carp.“ urmátóriele síre: Totu ce se intinde pré multu se rupe. Lupt'a candu trece preste fortie, vine oboséla, si atunci ori ce silintia spre redobendirea fortieloru este vana. Poetulu Bolintineanu, ca publicistu si ca istoricu si-a opuisatu fortiele de timpuriu, a produsu pré multu, in câtu si materi'a a invinsu spiritulu intr'insulu si spiritulu a doboritu materi'a. Poetulu Bolintineanu este cadintu in asié slabitiune de corpu si de minte, in câtu amicii lui, — nu elu — se simtu detori a face apelu la toti aceia, pe cari versurile si pros'a poetului a desmerdatu odata, la toti aceia cari au admiratu talentulu si capacitatea, virtutea scrisului si virtutile exprimate prin scrisu ale neobositulu scriitoru romanu, a carui viétia intréga a fostu unu síru de fapte bune, de patriotismu, de abnegatiune si de sacrificiu. Poetulu Bolintineanu zace de mai multu timpu in cas'a amiculu seu Zane, care s' elu nu se bucura de veri-o favóre a sortii, cu número'sa sa familia, ce dá ingrigirea de totu momentulu acestei ilustratiuni a natiunii romane, care se chiama Dimitrie Bolintineanu, de la care in pucine case romane se va intemplá sê nu fia o carte. Noi facemu apelu la toti Romanii simtítori sê se grabésca a veni sê concure la o loteria la care s'a pusu mobilierulu si

biblioteca lui Bontineanu. Frumosu suveniru, in fiace casa de romar, unu scaunu, o mésa, unu obiectu óre-care, cu cars'a servitu poetulu, pe care a tintitu poetulu in vagona sa, care a servitu poetului spre reflectare la nevedute! pretiósá carte in ori-ce biblioteca, unu volumu din biblioteca lui Bolintineanu, in care a foietatnelu, unde a notatu elu, de unde si-a trasu elu c ide in laboratoriuu seu, spre a scóte dintr' ins'a acele imagini viue, acele simtieminte profunde de dorere séu de ltiare de anima, cu care postulu Bolintineanu capti á pe lectorii sei. Ar fi multu ca in Bucuresci o asenenea loteria sé intardie mai multu de trei díle. Séne grabimu cu totii sé aducemu surisu pe buz'a aceluia care ni-a incantatu mai multe diecimi de ani. Bilete de loteria se gasescu la buroulu „Trompettei Carpatiloru“, Pasagiulu romanu, cum si la tóte celelalte burouri de jurnale din Pasagiu. Pretiulu unui biletu cinci lei noi.

== (Conferintiá de la Alba-Iulia) a decisu a se face o declaratiune in forma de adresa catra metropolitulu, si o petitiune catra imperatulu, ambele in caus'a congresului gr. c. romanu.

*** (Balu.) In 20 aprile tinerimea romana din Aradu a arangiatu unu balu natiunalu cu scopu filantropicu.

Literatura si arte.

*** (La Gherla) va aparé din prim'a juliu o fóia săptămâná, scolastica si literaria, intitulata „Proemul mireanu“, sub redactiunea dlui Ioanu P. Papiu, cunoscutu publicului din lucrárilé sale literarie bisericesti. Acésta fóia va esi in fia-care luna de dóce ori, — pretiulu de pronumeratiune sa va acomoda dupa numarul abonantiloru, dar nu va fi mai mare de 4--5 ni. Ni pare reu, cá din caus'a lungimei sale nu potemu reproduce program'a intréga, deci numai simplu tragemu atentiunea clerului romanu a supra acestei intrapinderi.

*** (La Romanu) a aparutu o fóia noua, intitulata: „Armonia“. Acésta fóia va esi in fia-care septimana odata. Redactori „sunt toti Romanii.“ Mai bine ar fi déca abonanti aru fi — toti Romanii.

*** (La Bucuresci) a esitu unu diariu nou, intitulatu: „Telegrafulu de Bucuresci.“ Acestu diariu apare in tóte sordé, si escoléza între celcalté diuarie de acolo prin impartirea mai moderna a materiiloru sale. Afara de acésta noulu diariu se recomanda prin unu stilu elegantu si tipariu mai curatu.

*** („Romanu-Verde,“) acest'a e titulu unui nou diariu aparutu la Bucuresci in díele trecute. In fruntea diariuluiu cetimu urmatóri'a devisa: „Fii Romanu de omenia, — fii omu de romania!“ Diariulu „Romanu-Verde,“ scrisu intr'unu stilu poporalu apare in tóte dílele.

*** (A esitu de sub presa) la Bucuresci, si se afla de vendiare la tóte librariéle de acolo: „Infamiele imperiului lui Napoleonu III“ de Griscelli. Traductiune din limb'a francosa, pretiulu 1 leu nou.

Feliurite.

*** (Paris.) In momintelo presinte Parisulu jóca ulu principalu in Europa; elu creeza istoria, si lu-

mea intréga o cetesce cu nestemperu. Nici odata n'amu fi nimeritu dara bine momentulu, ca sé publicámu prospectulu Parisului, decátu acuma. Credemu dara a fi facutu o mare placere cetitórielorú nóstre, publicandu in internulu numerulu presinte o pompósá ilustratiune, care represinta Parisulu privitu de la arculu de triumfu. Giuru-in-pregiuru se vedu cele mai frumoése puncte ale acestui orasiu, care in timpulu din urma — dorere! — a suferitu, ma si adi sufere atáte plage amare! In cursulu din 1867 alu foi nóstre tóte aceste puncte se afla descriése mai pe largu.

△ (Barbatulu si femeia.) Se dice indeobste: barbatulu este plasmuitu pentru lume, si femeia pentru familia; a supra lui s'a pusu sevarsirea de planuri mari si insemnatórie pentru omenime, elu trebuie sé dobandésca si sé oarmuiesca, ér ea trebuie sé pórté grije pentru familia. Pe langa aceste prin bun'a crescere ce dá filoru, faptuesce ea insa-si a supra barbatului, prin a ei duiosia a supra legaturei familiare, prin adaugerea elemintelorú ei coloru fragede catra acele poternice a barbatului, faptuesce a supra vietiei sociale si a culturei, deci midilocitu si a supra intórgei omenimi. Asié dar óre femeia nu este de asemene plasmuita pentru lume? — Positiunea barbatului cum si aceea a femeii nu trebuie a se sminti; numai de la dins'a se trage impreuna lucrarea cea binefacatória si aducatória de binecuventarea spiritului omenescu; fara impreuna lucrarea femeiloru nu ar fi cultura adevérata, precum o cunoscemu intr'o intielegere mai nobila. De pe pamentu se inaltia spre Ceriu si din Ceriu se cobóra pe pamentu plóia cea favoritória codin: „Barbatulu dá picaturele cele cristalice, ér sórele stralucirea; lumin'a din caldura trebuie sé inriureze, ca sé se face pamentulu roditoriu, si florile inflorescu numai pentru cá le lumineza sórele. — Femeia simtiesce mai bine decátu barbatulu tóte impregiurárilé, ea are multa agerime, gâcesce mai lesne si patrunde mai rapede de si ea nu vedesce totu-de-una intialoptiune mare, totu-si nici odata nu i lipsesce vrednicia si darurila. Fia-care femeia póte fi vrednica de iubitú, dar barbatulu numai arare-ori. Déca barbatulu se abate in societate, atunce ea lu-marginesce; unde are elu trebuintia de temeiuri, ea are credintia, si unde giura elu credintia, ea a padit'o acésta. Ce ar fi lumea, omenimea si istoria ei, déca ar fi manata pe drumulu ei numai de isbuenirile poteri fara amestecarea unoru eleminte mai blande! Doi gemi stau langa reganiu omenimii; unulu aduce copilulu nascutu flori, ér altulu roduri; asié dar vietia sé vina impresurata de flori si roduri; fara flóre nu se face rodu, si din sementia éra-si se face flóre. — Este numai o dicere desiérta si vechia a unoru scriitori, cari dícu, cá femeia este mai ideala decátu barbatulu, dar candu cade ea vre odata, apoi cade mai adancu decátu barbatulu. — Nu, femeia nici odineóra nu cade mai adancu decátu barbatulu, numai cá cade-rea ei pricinuesce mai multa mirare, pentru cá ea rare-ori cade. Desfacéndu-se piétra de paretele stancosu si frunz'a de pe copaci, ambe cadu josu in prapastia, inse piétra mai rapede, pentru cá este unu trupu vertosu si óre-care potere o arunca in josu, ér frunz'a mai incetu, pentru cá suflarea aerului este indetula, spre a o desface de ramura. Inainte de a cadé femeia petrece ea o lupta nespusa, cá-ci rusinarea este alu ei scutu, carele cu greu o parascesce. (Arm.)

Glume si nu pré.

Cochet'a si bujorulu.

Tóte fetele s'aduna
Cu flecâii dimpreuna :
Jóca, saru, se nebunesco,
Si in hora dantiuescu.
Numai Rad'a cea balaie,
Fét'a mica lui mosiu Naie,
Cu ochi negri ca de focu,
Carii tienu pe omu in locu,
Numai ea fuge de lume,
Si de hora si de glume.
„Ce sê aiba óre ea ?
Tóte fetele-si dícea,
Vre sê se calugarésca,
Séu féta sê 'mbetranésca ?“
Rad'a inse se gatea,
Totu frumosu se 'mpodobia ;
N'avea gandu de manastire,
Ci visá de fericire :
Visá drumu la Bucuresci,
Visá case boeresci,
Visá cocu si palaría,
Rochii de metasaría,
Manusi fine de Paris,
Si viétia dulce n'visu,
Mama, frati, sorori, casutia,
Gaini, puice, miei, vacutia,
Tóte vrea a le uitá,
Órmariá e dorin't'a sa.

De plecare se gatesce,
Nimicu alt'a nu gandesce.
Inse pan' a nu plecá
In caletór'a sa,
Rad'a merge 'n gradinitia
Sê-si ia flori pentru cositia.
Dar candu florile smulgea,
Unu bujoru asié-i dícea :
„Tu te duci, Rado, departe !
Mergi sê cauti in alta parte
Ale vietii naluciri,
Si frumóse fericiri ;
Dar de vrei, draga copila,
Sê fii totu ca o zambila,
Fara sê te vescediesci,
Nu te duce 'n Bucuresci.
Acolo lumea se strica :
Tierancuti'a frumosica
Si-patédia vrendu nevrendu
Fruntea candida curendu.
Siedi cu noi draga mai bine !“
Dise flórea cu suspine.

Er cochet'a raspundea :
„Destulu, draga floricea !
Vorb'a-ti lunga si placuta
Mergi la altii de-o 'mprumuta,
Acum geab'a mi-vorbesci ;
Plecu, me ducu la Bucuresci !“

G. Sionu.

(De la... ituroi glumeti din nrulu tre-
c... abaiu Eroulu omniau turcii a
supra Romaniloru.)

Gâcitura.

De I. P. Tertescu.

6. 2. 4. Rege fiindu in ronulu seu,
Elu domuesce ca nu diou :
6. 4. 8. 1. 9. 1. 2. 9. E sórtea omonimii,
Realulu prosperári,
Decórea tinerotiei,
Odihn'a betranctiei ;
3. 9. 8. 2. 9. E ossi'a naturoi,
Problem'a eternitâti ;
8. 7. 1. 8. 2. Ea odata de demelâti,
Pe multi 'n porci a fucutu ;
1—9. Numai sub a ta domuire
Poporulu e 'n fericire ;
Tirani'a amortiesce
Er dreptatea infloresce !

Deslegarea problemei de siacu din nr. II.

Albu.

1. C g 5 — f 7 †

2. C f 7 — o 5

3. Rn. e 1 — e 2

4. Rn. e 2 — h 5 matt.

Negru.

R e 5 — d 5

R d 5 — e 5

R o 5 — f 5

Deslegare buna primiramu de la dlu Eduardu
Nemes din Baia-de-Crisiu.

Post'a Redactiunii.

Molosig. Cu nr. 5 nu mai potemu servi, dar col'a XII din
romanu s'a tramisu de nou. Pagaba, ca n'ai reclanatu mai de tîm-
puriu.

Lechnitia. Care col'a lipsesce din „Cavalerii Noptii“ ?

Lir'a mea. Cate-va tgei frumóse, dar tehnica debila. Metrulu
schiopetóza mai in fia-care siru. par' ca mai cumóscu de fel 'n pre-
sida romana. Apoi cadiniel'e ? Cu resulta cate-va : lica — copila —
gracióse — frumósa, — blandu — pamentu, — sante — ridiende !
Dar limba ? Ce va se dica aceste : crine, mormentu, intunecitu, lira
amortia ? Remani dta la terenulu recomandat de noi. ca-ci in acestu
genu nu credemu se poti face candu-va efectu.

Amantei din trecutu. Are meritulu, ca celu pucinu intilegemu
ce vre se dica autorulu. Dar ceea ce ni spune apoi nu e nou. Carti-
cerute se voru tramite gratis. Te rogamu se nu te descurageze res-
punsulu nostru. Ti-am mai spus-o, dta ai inclinatiune, inse nu
pentru acestu genu.

Bolgradu. Fóia pentru aceea nu s'a potutu tramite. ca-ci
tramitendu banii de prenumeratiune. ai uitatu a scrie cui s'o tra-
mitemu.

Ligetu. Amu cetitu cu placere. Fóia va merge. Numai di-
gresiela s'a sistatu.

Ohaba-Bistra. Tablourile nu se potu tramite nimenui mai de
graba. decatu cu celu din semestrulu acest'a.

Suplementu „Cavalerii Noptii“ tomulu IV,
col'a II.

Proprietariu. redactoru respundiatoru si editoriu IOSIFU VULCANU.

Cu tipariulu lui Alesandru Kocsi in Pest'a. Piat'a Pescorlu, Nr. 9.